

Al carrer fins a la victòria de la Revolta Catalana

written by Carles Suárez i Graells | 21 d'octubre de 2019

Cal seguir la mobilització permanent. El règim espanyol està en fallida, totalment desbordat per les protestes a Catalunya, arreu de l'Estat i del món. La revolta catalana ha obert portades als diaris internacionals. Les mostres de suport arreu del món, tant socials com polítiques i parlamentàries s'han multiplicat aquests dies.

Hi ha hagut més impacte internacional en una setmana de revolta popular que en dos anys de rendició.

I l'impacte internacional no s'ha focalitzat en cap cas en una crítica a les protestes, pels seus efectes en el mobiliari urbà, sinó en la massiva reacció popular als carrers, de resposta a la sentència i condemnant la violència policial que ha estat titllada de terrorisme d'estat.

L'establishment té pànic. I sí, ERC i PDeCAT són part de l'establishment, des del moment que la seva prioritat és d'acabar amb les mobilitzacions, justificant la violència policial. Cal evitar-ho. La seva prioritat és mantenir l'autonomia, els seus càrrecs, la seva supervivència com a classe, la independència no és només no prioritària, sinó un objectiu que requereix una estratègia contrària als seus interessos de classe. I per això criden a la desmobilització, i en lloc de pressionar al govern espanyol quan tot el món sí que mira, es dediquen a criminalitzar les protestes.

La vergonyosa classe política catalana passarà a la història per no haver arribat fins al final l'octubre del 2017 i haver criminalitzat les protestes l'octubre del 2019.

Cal seguir la mobilització permanent, la lluita als carrers i els bloqueigs de carreteres. L'impacte econòmic és la millor

via per incentivar una intervenció exterior que forci a Espanya un referèndum vinculant, l'única via per forçar aquesta intervenció exterior és la convocatòria contínua per un no retorn a la normalitat.

Cal seguir la mobilització permanent, fins a aconseguir la retirada de Catalunya de les forces d'ocupació, la dimissió de Miquel Buch, la depuració de responsabilitats per la violència policial, la llibertat de tots els presos polítics i detinguts, i la convocatòria d'un nou referèndum d'autodeterminació, però aquesta vegada, mantenint la junta electoral, i amb la seguretat que l'endemà se n'aplicaran els resultats i es proclamarà i defensarà la independència.

Acabem el que els polítics van ser incapaços d'acabar fa dos anys. Derrotem el feixisme als carrers, la independència és possible ara aguantant la Revolta Catalana uns dies més.

És l'hora de l'ofensiva final. Fins a la victòria.